

Ο ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΖΕΙ

υτό ήταν το σύνθημα που κυριαρχούσε από την ημέρα του θανάτου ή της εκδημίας προς τους ουρανοί, του αιμνήστου Αρχιεπισκόπου και Προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας Μακαρίου Γ', μέχρι την ημέρα της ταφής του στο Θρονί της Παναγίας του Κύκκου.

Στις 3 του Αυγούστου 1977 για την κυπριακή ιστορία έκλειε μια σελίδα, την οποία επισφράγιζε η προσωπικότητα και το έργο ενός μεγάλου εκκλησιαστικού και εθνικού Ηγέτη.

Ταυτόχρονα οι παρακαταθήκες του παρέμεναν διαχρονικά αλώβητες και ζωογόνες για το μέλλον της Κύπρου και του λαού της.

Η αδόκητη φυγή από τον κόσμο τούτο του Μακαρίου συντάραξε τις καρδιές όλων και ένα διαρκές και ανείπωτο πένθος συνέιχε τις υπάρξεις και αντικατοπτριζόταν στα πρόσωπα των Κυπρίων.

Εκατοντάδες χιλιάδες κόσμου την ημέρα της κηδείας του, στις 8 Αυγούστου 1977, κατέκλυσαν τη Λευκωσία ή και στοιβάχθηκαν στους δρόμους που οδηγούσαν προς το Θρονί, για να κατευοδώσουν, κλαίοντας, τον Ηγέτη τους και τον πνευματικό τους Πατέρα.

Παρόλα αυτά η παρηγοριά τους και η απαντοχή τους ήταν μία: Ότι ο Μακάριος, έστω και αν πέθανε, εξακολουθεί να ζει. ■

Το αυτοκίνητο που μεταφέρει προς το Θρονί τον Αρχιεπίσκοπο Μακάριο Γ'

(Οι φωτογραφίες ευγενώς παραχωρήθηκαν από τον Πανοσιολογιώτατο Αρχιμανδρίτη κ. Ανθέμιο Κυρκώτη)

Οι φωτογραφίες μιλούν από μόνες τους. Τα πλήθη του λαού της Κύπρου συνοδεύουν τον Αρχιεπίσκοπο Μακάριο στην τελευταία κατοικία του στο Θρονί